

fæste en grænse for den almindelige underholdshjælp efter forsorgsloven svarende til arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Hvad angår spørgsmålet om ophævelse af den gældende 85 procents begrænsning, kan bemærkes, at der ved fastsættelsen af denne grænse ved lov af 16. marts 1957 gjorde sig store betænkeligheder gældende fra kommunal side, idet man befrygtede, at grænsen skulle komme til at ligge for højt i forhold til andre sociale ydelser, og at dette bl. a. var baggrunden for, at socialministeriet i cirkulære af 16. marts 1957 som ovenfor anført henstillede til de sociale udvalg at have for øje, at hjælpen ikke i det enkelte tilfælde i almindelighed fastsættes til et større beløb, end hvad der kunne være opnået fra arbejdsløshedsforsikringen.

På denne baggrund og under hensyn til, at der som ovenfor nævnt af Københavns magistrat er rejst spørgsmål om en ændring af grænsen, der i et vist omfang ville betyde en nedsættelse af denne, finder socialministeriet ikke grundlag for at foreslå en forhøjelse af den gældende maksimumsgrænse. Det kan i denne forbindelse yderligere anføres, at der med den gradvise udjævning af pensionssatserne automatisk vil ske en forhøjelse af maksimumsgrænsen i komune-gruppe II og III.

I tilslutning til omtalen af kommunehjælpsgrænsen bemærkes, at ministeriet påtænker i et cirkulære til loven at fastsætte en administrativ forenkling af de i forslaget § 46, stk. 3, omtalte kontrolforanstaltninger til sikring af grænsens overholdelse, således at det undgås at foretage en folkepensionsberegning i det enkelte understøttelsestilfælde.

Ad spørgsmål 15.

Den socialministeren tillagte dispensationsbeføjelse har ikke været anvendt i de senere år.

Efter indhentet erklæring fra samtlige amter kan endvidere oplyses, at amternes dispensationsbeføjelse i løbet af de sidste 5-6 år har været anvendt i ca. 50 tilfælde. Dispensationerne har i alle tilfælde været

påkrævet som følge af et yderst begrænset antal understøttede, og det drejer sig i alt om ganske ubetydelige beløb.

I skrivelse af 2. marts 1961 har udvalget endvidere udbedt sig socialministerens besvarelse af følgende spørgsmål:

[Spørgsmål 20-23].

I denne anledning skal man udtale følgende:

Ad spørgsmål 20.

Da en sådan hjælp i givet fald skulle ydes i umiddelbar tilslutning til samlivets ophævelse, og da det i almindelighed vil stille sig ganske usikkert, om og fra hvilket tidspunkt samlivet kan betragtes som ophævet, ville en sådan bestemmelse være meget vanskelig at anvende i praksis og ville tit kunne give anledning til misbrug. Det kan derfor ikke anbefales at optage en bestemmelse af denne art.

Ad spørgsmål 21.

Såfremt det ønskes fra udvalgets side, vil man — omend det principielt må anses for mest hensigtsmæssigt, at regreskrav fremsættes snarest muligt — ikke indvende noget imod, at fristen udvides til 6 måneder.

Ad spørgsmål 22.

Efter ordlyden af § 63 tager bestemmelsen alene sigte på ydelser, som vedrører det tidsrum og det trangstilfælde, for hvilket hjælpen er tilstået, hvoraf følger, at ydelser, der tjener andre formål end at erstatte et indtægtstab, ikke er omfattet af bestemmelsen.

Ad spørgsmål 23.

Fra socialministeriets side vides intet mod dette forslag at erindre.

Endelig vedlægger man efter anmodning eksemplarer af en fra Københavns magistrat modtaget skrivelse af 17. februar 1961 samt ministeriets kommentarer til de af magistraten rejste spørgsmål, jfr. vedlagte bilag 6°.

Jul. Bomholt.

/ N. Engberg.